M O T O R C Y K E L M A G A S I N E T

Nr 6 1988
Pris 29 kr
inkl moms

Danmark 33 DKK
Finland 22 FIM
Norge 32 NOK

MCM

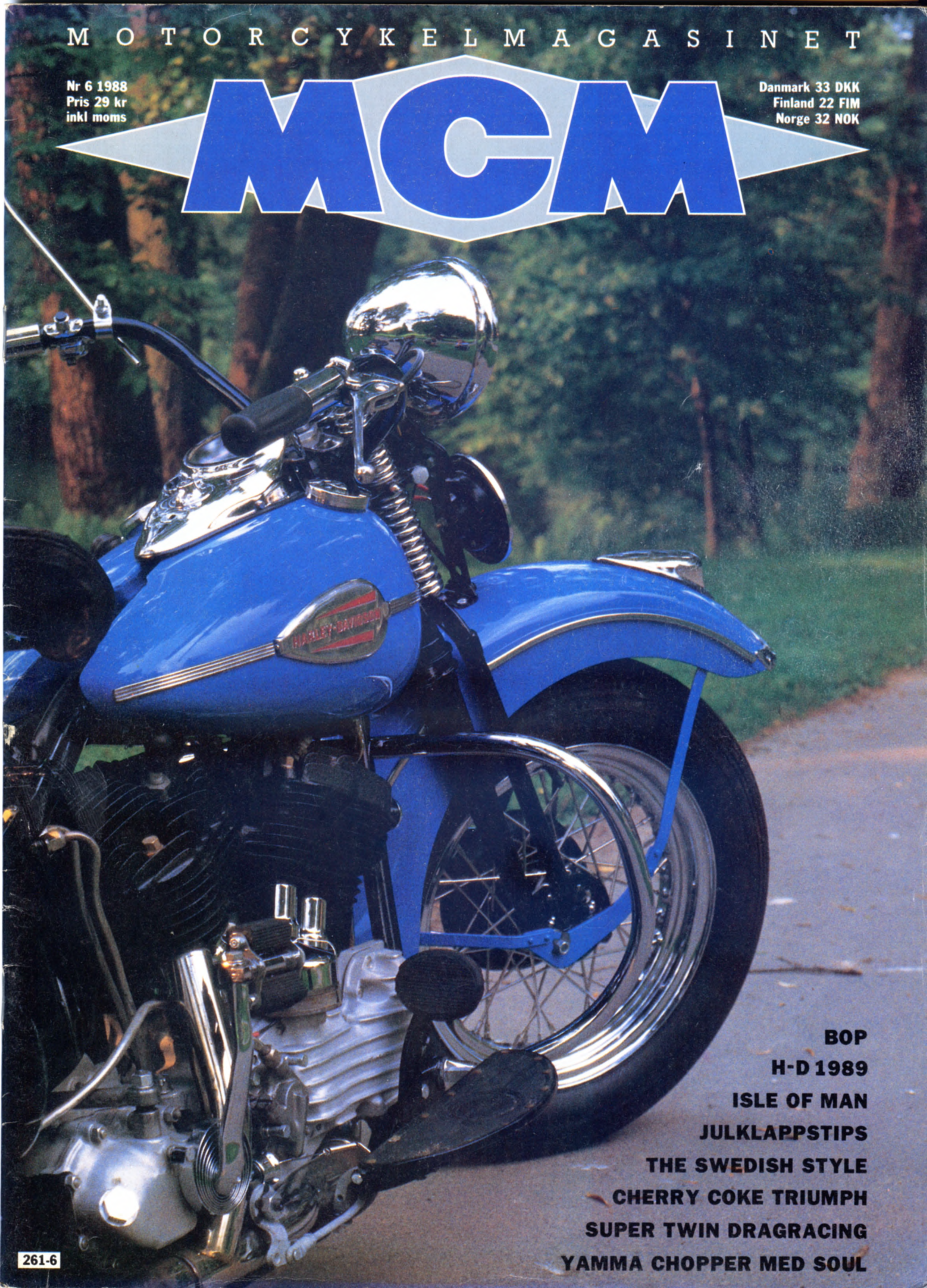

BOP

H-D 1989

ISLE OF MAN

JULKLAPPSTIPS

THE SWEDISH STYLE

CHERRY COKE TRIUMPH

SUPER TWIN DRAGRACING

YAMMA CHOPPER MED SOUL

261-6

Öppet brev till ALLA hojåkare.

VI ÄR HOTADE INIFRÅN

Vår livskvalitet håller sakta men säkert på att undermineras. Alla vars huvudintresse är hojar riskerar att bli överkörda.

Ingen fara än, tänker du. Jo, det är just vad det är. Redan nu är indikationerna starka. I många förut helt vanliga hojklubbar har hojen fått stå tillbaka för lönnkrogen. Baren, kåken och medlemmarnas andra intressen tar över. Hojarna är med bara på undantag. Baren tar större plats än motorcyklarna. Självklart är festandet en rolig del av hojlivet men det ska vara som en extra bonus. För det är hojar vi håller på med i första hand, INTE förtäckta lönnkrogar med servitörer i hojkläder.

Det som gör att jag inte längre stillatigande kan se min egen värld börja rasa samman är givetvis att halva Rowdies ska bli supporterklubb till Hells Angels. Till absolut ingen nytta, de var ju redan den tyngsta klubben av egen kraft.

Någon pinsammare misstolkning av grundideer än den som praktiseras av Änglar utanför den gamla moderklubben i Californien har jag aldrig sett. Från ett helt vanligt hojgäng, som till och med hade regeln att man var tvungen att ha de andras tillstånd om man inte skulle åka cykel på en månad, till ett gäng som för majoriteten enbart står för aggressivitet och droger. Det är bara för ledsamt. Originaländglar måste känna en enorm hopplöshet inför utvecklingen.

De förklaringar jag hört för att vilja bli en av de nya typen av Hells Angel är totalt värdelösa i vår nordliga hojvärld. Man framhåller respekt, broderskap, sammanhållning samt det läckra att åka många i grupp. Allt detta, och mer därtill, har vi redan här hemma. Därtill fullt naturligt.

Vi håller på att få en generationsväxling i hojkretsarna. Vi som varit med från början (host, host, var är käppen?) har enklare att inse vad som håller på att gå snett genom att vi upplevt hojrörelsen byggas upp till det fina vi faktiskt har.

Vi är respekterade inte bara av andra hojåkare utan även av resten av befolkningen. Låt vara som positivt bisarra dårar men i alla fall. Förstör inte det.

Sammanhållningen och broderskapet fungerar alldeles utmärkt. Du kan fritt åka till vilken hojklubb som helst och bli väl mottagen. Alla är polare tills motsatsen är bevisad, man har fått bära sig rejält arschligt åt för att bli utstött. Sammanhållningen är det inget fel på.

Det läckra att åka många i grupp kan vi göra vilken dag som helst. Mälaren Runt är bara ett lysande exempel. Där åker tunga hojklubbar sida vid sida med helt vanliga entusiaster. Sabotera inte det.

Det Hells Angels och liknande organisationer står för vill vi inte ha. Det blir enbart en belastning för vår fullt fungerande hojvärld. Bara en sådan sak att tjejer inte får vara med i dylika klubbar utom som "property of. . ." ger det hela ett löjets skimmer.

Att skandal- och kvällspressen kommer att älska eventuella Änglar vet vi redan. Det ger dessa blaskor en underbar chans övertyga alla sina läsare att samtliga chopper- och hojåkare är Hells Angels. Gamla fördomar som vi lyckats hålla borta kommer att dammas av och kastas i våra ansikten. Änglar och likvärdigt innebär enbart elände för oss hojåkare. Samtliga hojåkare oavsett klubbtillhörighet blir lovligt villebråd för sensationshungriga tidningar. Vi kommer att bli smutskastade även om vi inte gjort något. Polisen får också en chans att "rensa upp" ibland oss. Med deras vanliga känsla för nyanser vet vi vad det innebär.

Vad finns att göra? Massor! Ett nytt presidentmöte liknande det vi såg för några år sedan är ett måste, gärna före nästa sommar. Vi ska fortsätta hålla ihop som vi alltid gjort, fortsätta hålla principen högt att alla hojåkare är polare till motsatsen är bevisad. Vi ska inte ens frysa ut de redan existerande Änglarna utan istället visa dem hur en riktig hojvärld ser ut. Det är de som ska ändra sig, inte vi. För VI är fortfarande i majoritet och så ska det förbli!

Vi vill ha just *din* reaktion på ovanstående. Både du som håller med oss och du som inte gör det. Raspa ned några rader med dina tankar och skicka till oss. Snacket måste komma igång. Det måste hända någonting mycket snart.

Ulf Hag

FOTO: JOHN EYRE. BILDEN TAGEN I ENGLAND 1987.

Vila i frid, Lill-Anders

En av MCM:s grundare har lämnat oss för alltid. Utan Rolf Classon, Bengan Aronsson och Lill-Anders Westenius hade det aldrig blivit någon tidning, och vi som jobbar på redaktionen idag har oändligt mycket att tacka Anders för.

Det var omöjligt att ha tråkigt i Lill-Anders sällskap. Han var en extremt kvicktänkt humorist som lyckades se komiska poänger i det mesta. Samtidigt hade Anders ett oerhört seriöst intresse av motorer, teknik och klassisk customiseringskonst. Dessa egenskaper gjorde honom perfekt som redaktör och skribent på MCM. De första tidningarna fick en sorglös och busig attityd i kombination med massor av relevant information.

Lill-Anders band ris för sin egen ända när han lärde oss andra att det var fräckare med gamla genuina grejer än "Made in Taiwan" – nu fick han inte lika lätt att hitta ribbade Bates-sadlar, XA-springergafflar, Wico-magneter, Flanders-risers, Linkert DC-förgasare, Anderson-fotpinnar och liknande godis som Anders älskade. Hans egen vråltrimmade storsida var nerlusad av sådana prylar. Och som han körde den! Det var alltid fullt spjäll genom stan, och när han blev stoppad av snuten lyckades han oftast snacka sig ur knipan med en sällsam blandning av fräckhet, humor och charm.

Efter den fruktansvärda misshandeln våren 1989 förändrades allt. Lill-Anders fick epilepsi, extremt svår tinnitus och en massa andra plågor som man kan drabbas av när man har fått skallen "knäckt som ett frukostägg" som han själv uttryckte det. Han höll stilen tappert men det visade sig snart att han inte längre kunde arbeta eller åka hoj. Men hans många trogna vänner övergav honom inte för den sakens skull. De startade en "Lill-Anders-fond" och samlade ihop pengar på träffar och i tidningar för att bekosta privat hjärnkirurgi i USA. Tack vare fonden fick Anders chansen att göra tre operationer, men tyvärr utan några större positiva effekter. I april i år blev Lill-Anders ännu sämre än vanligt och även hjärtat började krångla. Han blev inlagd på Karolinska sjukhuset. På morgonen den 10 juli var hans lidande över.

Inför begravningen på Skogskyrkogården anordnade Anders vänner ett arrangemang som han säkert skulle ha uppskattat. De körde i kortege med 30-40 choppers och bobbers från Lindhagensplan, samma plats som starten för det allra första Mälaren Runt 1986 då Bengan och Lill-Anders låg i täten och ledde de 150 ekipage som deltog.

Vi hoppas verkligen att de troende kristna har rätt. I så fall är Lill-Anders Westenius på en betydligt bättre plats nu, där han slipper alla sina smärtor och där det finns ett oändligt förråd av Frozen Margaritas. Tack för allt, gamle vän!

MCM genom Totte Wiman